

דנ"פ 1237/15 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט העליון

דנ"פ 1237/15

לפני: כבוד הנשיאה מ' נאור

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

בקשות מטעם המדינה ומטעם המשיב לדיון נוסף בפסק
דינו של בית המשפט העליון ברע"פ 2675/13 מיום
3.2.2015 שניתן על ידי כבוד השופטים: ח' מלצר, נ'
הנדל וצ' זילברטל

בשם המבקשת: עו"ד נעמי גרנות

בשם המשיב: בעצמו; עו"ד דורית נחמני-אלבק; עו"ד טל ענר

החלטה

1. לפניי שתי בקשות לדיון נוסף בפסק דינו של בית המשפט העליון ברע"פ 2675/13 מדינת ישראל נ' וחנן
(מפי השופט נ' הנדל ובהסכמת השופטים ח' מלצר וצ' זילברטל) (להלן: פסק הדין) - הן מצד המדינה והן
מצד המשיב.

הבקשות עוסקות בשאלת התוצאה האופרטיבית בהכרעת דינו של נאשם אשר נקבע כי הוא חוסה תחת הסייג הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 - אי שפיות הדעת בשעת מעשה, וביחס בין תוצאת הכרעת הדין לגבי אי שפיות הדעת בשעת מעשה לבין הוראת סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 - אי כשירות נאשם לעמוד לדין מפאת ליקוי נפשי או שכלי.

המסגרת הנורמטיבית

2. המחוקק קבע שני מסלולים עיקריים שבכוחם להביא לסיום המשפט על סמך מחלת נפש של נאשם. כל אחד ממסלולים אלה מתמקד בנקודה אחרת על ציר הזמן - הראשון בעת ביצוע המעשה הפלילי ועניינו בכושר המהותי לשאת באחריות פלילית, והשני בעת ההליך הפלילי ועניינו בכושר הדיוני לעמוד בדין (ע"פ 9078/09 פלוני נ' מדינת ישראל (24.5.2011)) (להלן: עניין פלוני).

3. הוראת הדין המהותית הקבועה בסעיף 34 לחוק העונשין צופה פני עבר והיא מסייגת את אחריותו הפלילית של מבצע העבירה, לאור מצבו בעת ביצוע העבירה:

34. לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה אם, בשעת המעשה, בשל מחלה שפגעה ברוחו או בשל ליקוי בכושרו השכלי, היה חסר יכולת של ממש -

(1) להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו; או

(2) להימנע מעשיית המעשה.

(ההדגשה הוספה - מ.נ.).

התפיסה המונחת בבסיס סייג זה היא שבשל מחלת הנפש ממנה סובל מבצע העבירה אין ביכולתו לגבש מחשבה פלילית, "ובאין מחשבה פלילית לא מתבצעת עבירה" (ע"פ 7761/95 אבו חמאד נ' מדינת ישראל פ"ד נא (3) 245 250 (1997)). במקרה כזה קבעה ההלכה כי אין להרשיע או לזכות את הנאשם, אלא יש לסווגו כ-"לאו בר עונשין" (ע"פ 2947/00 מאיר נ' מדינת ישראל פ"ד נו (4) 636 (2002) (להלן: עניין מאיר); עניין פלוני, פסקות 9-10).

4. סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי מתייחס למצבו של הנאשם בעת שמתנהל כנגדו ההליך הפלילי, והוא מורה על הפסקת ההליך הפלילי מקום בו הנאשם אינו מסוגל לעמוד לדין:

170. (א) קבע בית המשפט, לפי סעיף 6(א) לחוק לטיפול בחולי נפש, תשט"ו-1955 [כיום סעיף 15 - מ.נ.], או לפי סעיף 19(1) לחוק הסעד (טיפול במפגרים), תשכ"ט-1969, שנאשם אינו מסוגל לעמוד בדין, יפסיק את ההליכים נגדו; אולם אם ביקש הסניגור לברר את אשמתו של הנאשם, יברר בית המשפט את האשמה, ורשאי הוא לעשות כן אף

מיזמתו מטעמים מיוחדים שיירשמו.

(ב) מצא בית המשפט בתום בירור האשמה, כי לא הוכח שהנאשם ביצע את העבירה, או מצא שהנאשם אינו אשם – שלא מחמת היותו חולה נפש לאו-בר-עונשין – יזכה את הנאשם; לא מצא בית המשפט לזכות את הנאשם, יפסיק את ההליכים נגדו, ורשאי הוא להפסיקם גם לפני תום בירור האשמה.

...

התפישה המונחת בבסיס כלל זה היא כי אין זה ראוי לנהל הליכים פליליים כנגד מי שאינו מסוגל, בשל מצבו הנפשי או השכלי, להתגונן כראוי כנגד ההאשמות המיוחסות לו (ראו ע"פ 7747/08 פלוני נ' מדינת ישראל (18.1.2010)).

5. לנאשם אשר נמצא שאינו כשיר לעמוד לדין עומדת הזכות לברר את אשמתו לגופה (סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי). במקרה כזה לא ניתן להרשיע את הנאשם, אלא ניתן אך לזכותו במידה ובית המשפט מצא שאינו אשם. לעומת זאת, החוק אינו מתייחס, על פי לשונו, לאפשרות כזאת עבור נאשם שנקבע כי לא היה כשיר בשעת ביצוע המעשה. סוגיה זו נדונה אף היא בעניין מאיר, שם נקבע כי נאשם החוסה תחת הסיג הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין יכול אף הוא לדרוש את בירור האשמה לגופה, בדומה למנגנון הקיים בסעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי.

6. תוצאתם האופרטיבית של שתי הוראות החוק דומה. כאשר בית המשפט מוצא שהנאשם לא מסוגל לעמוד לדין מחמת היותו חולה, הוא רשאי לצוות על אשפוז או על טיפול מרפאתי (סעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש, התשנ"א-1991). באופן דומה רשאי בית המשפט לצוות על אשפוז של נאשם המסוגל לעמוד לדין אך לא היה כשיר בעת ביצוע העבירה, כל עוד הוא חולה (סעיף 15(ב) לחוק טיפול בחולי נפש).

לשם השלמת התמונה אציין כי ביום 21.12.2014 נחקק תיקון מספר 8 לחוק טיפול בחולי נפש, שתוקפו מיום 21.6.2015. התיקון קובע כי אשפוז נאשם אשר אין ביכולתו לעמוד לדין יעשה רק במידה ויש ראיות לכאורה לכך שעשה את מעשה העבירה בו הואשם. עוד קובע התיקון, כי תקופת האשפוז המרבית לאדם שנקבע לגביו הסיג הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין, לא תעלה על תקופת המאסר המרבית לעבירה בה הואשם.

ומכאן לפסק הדין מושא הבקשה.

רקע

7. המשיב הורשע בבית משפט השלום בעבירה של עינוי, התעללות והתאכזרות לבעלי חיים, לפי סעיפים 2(א) ו-17(א) לחוק צער בעלי חיים (הגנה על בעלי חיים), התשנ"ד-1994. ההרשעה התבססה על מעשה המכונה "פיטום אווזים" לצורך ניצול כבדי האוזז למטרות מסחריות. לאחר הרשעתו החליף המשיב סנגור. לאור בקשת סנגורו החדש של

המשיב, הורה בית המשפט על עריכת בדיקה פסיכיאטרית לצורך קביעת מצבו הנפשי של המשיב. לפי ממצאי הבדיקה, בעת ביצוע המעשים שיוחסו לו סבל המשיב מליקוי נפשי שנטל ממנו את יכולת ההבנה של הפסול במעשיו. בית המשפט אימץ מסקנה זו וקבע כי למשיב עומד הסייג לאחריות פלילית הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין. בית המשפט השלום לא ביטל את הרשעתו של המשיב, אלא בחר רק שלא להמשיך בהליך הפלילי כנגדו.

8. המשיב הגיש ערעור על החלטה זו. לטענתו, היה על בית המשפט לבטל את הרשעתו לאחר שקבע כי לא היה כשיר בזמן ביצוע המעשים. בנוסף טען המשיב כנגד קביעותיו של בית המשפט בנוגע לשיטת פיתום האווזים בה נקט וחוקיותה. המדינה סברה אף היא, כי משעה שסיווגה אחריותו הפלילית של המשיב מכוח סעיף 34 לחוק העונשין, יש לבטל את הרשעתו ולהפסיק את ניהול ההליכים כנגדו. עם זאת, היא סמכה ידה על קביעותיו של בית המשפט בכל הנוגע לאי-חוקיות מעשיו של המשיב.

בית המשפט המחוזי קבע, כי על רקע העובדה שהמשיב לקה בנפשו בעת ביצוע המעשה, אכן היה על בית משפט השלום לבטל את הרשעתו. אולם, הוא קבע כי המשיב עמד על זכותו הדיונית לברר את אשמתו ועל כן יש לברר האם הוכח שביצע את העבירה, ללא קשר למצבו הנפשי. מכיוון שלעמדת בית המשפט המחוזי, לא התייחס בית משפט השלום לכלל תשתית הראיות, הוא החזיר אליו את הדיון בנושא.

9. בית משפט השלום חזר בשנית על קביעותיו, לפיהן המשיב ביצע את המעשה האסור של התעללות בבעלי-חיים. לכן הגיש המשיב ערעור נוסף לגופם של דברים לבית המשפט המחוזי. הערעור התקבל - המשיב זוכה מחמת הספק ונקבע שמבחינה עובדתית לא הוכח מעבר לספק סביר כי פיתום האווזים בשיטה בה נקט המשיב מהווה עבירה. יחד עם זאת ציין בית המשפט, כי: "אין בזיכוי זה כדי להכשיר את שיטת פיתום האווזים נושא הערעור".

10. על פסק דינו השני של בית המשפט המחוזי הוגשה בקשה למתן רשות ערעור, במסגרתה ביקשה המדינה שיקבע כי שיטת המשיב לפיתום אווזים מהווה עבירה. המשיב ביקש אף הוא לקיים דיון עקרוני בשיטת פיתום האווזים בה נקט, ללא קשר לסוגיית מצבו הנפשי, מתוך רצונו להכשיר שיטה זו.

פסק הדין מושא הבקשה

11. בית המשפט (מפי השופט נ' הנדל ובהסכמת השופט ח' מלצר) קיבל את בקשת רשות הערעור וקיבל את הערעור לגופו. הוא ביטל את פסקי הדין של בתי המשפט קמא וזיכה את המשיב נוכח קיומו של הסייג הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין - אי שפיות הדעת בשעת מעשה. הסוגיה העיקרית שנדונה בפסק הדין הייתה האם נאשם אשר נקבע לגביו שהוא חוסה תחת סייג אי-שפיות הדעת בשעת מעשה יכול לבקש את בירור האשמה לגופה, בדומה למנגנון הקיים בסעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי. בית המשפט קבע כי פן מקדמי לשאלה זו הוא סיווג תוצאת ההליך שבגדרו נקבע שמתקיים הסייג שבסעיף 34 לחוק העונשין. זאת, שכן אם תסווג תוצאת ההליך כזיכוי, אזי לכאורה ייתכן ואין טעם בבירור האשמה.

12. בכל הנוגע לסיווג תוצאת ההליך - בית המשפט הזכיר את ההלכה שנקבעה בעניין מאיר, לפיה נאשם אשר

נקבע כי חל לגביו הסייג הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין יסווג כ"לאו בר עונשין". אולם, בית המשפט דחה מפורשות הלכה זאת - הן מבחינה משפטית, הן מבחינה מוסרית והן מבחינה מעשית. חלף זאת קבע בית המשפט, כי נאשם אשר נקבע לגביו שהוא חוסה תחת הסייג הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין, דינו זיכוי.

בכל הנוגע לסוגיה השנייה שעמדה לדיון - האם נאשם החוסה תחת הסייג הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין יכול לדרוש את בירור האשמה לגופה - בית המשפט קבע כי יש להשאיר זאת בצריך עיון. בית המשפט התייחס לכך שבעניין מאיר נקבע שסעיף 34 לחוק העונשין מאפשר את בירור האשמה לגופה. עם זאת, הוא ציין כי קביעה זו נשענה על סיווג הנאשם כ"לאו בר עונשין", סיווג שכאמור נדחה בפסק הדין. בית המשפט קבע שלא יהא נכון להביע עמדה בנושא, הן לאור העובדה שאין הדבר דרוש למקרה זה בו ממילא לא עתרה התביעה למתן צו אשפוז והן לאור תיקון 8 לחוק טיפול בחולי נפש שהיה צפוי כי ייכנס לתוקף וישפיע על הסוגיה.

לפיכך לא נעתר בית המשפט לבקשה המשותפת של באי כוח הצדדים לערוך בירור בדבר אשמת המשיב לגופו של עניין.

13. השופט צ' זילברטל הסכים לפסק הדין ואף הוסיף דברים משלו, בהם הצטרף לעמדה כי הפועל היוצא של הקביעה כי מתקיים לגבי נאשם הסייג הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין, הוא זיכוי מלא.

על החלטת בית המשפט הגישו שני הצדדים בקשה לדיון נוסף.

טענות הצדדים

14. לטענת המדינה, ההלכה שנקבעה בפסק הדין, לפיה נאשם החוסה תחת הסייג הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין דינו זיכוי, עומדת ב"סתירה חזיתית" להלכה הקודמת שנקבעה בעניין מאיר, ועל כך עמד בית המשפט עצמו בפסק הדין. כלשון המדינה, "שני פסקי הדין העמידו את הסוגיה על מצב דיכוטומי. אלא שהלכת מאיר הכריעה א' ולא ב', ואילו פסק הדין שלפנינו הכריע ב' ולא א'". המדינה הוסיפה וטענה באריכות כנגד ההלכה שיצאה מפסק הדין, תוך שהיא טוענת כי אין בנימוקיו כדי לערער על ההלכה שנקבעה בעניין מאיר. עוד טענה, כי הסוגיה שהוכרעה כלל לא נדונה על ידי הצדדים והם לא השמיעו טיעונים בעניין.

ביום 20.5.2015 הביעה הסניגוריה הציבורית, אגב הודעתה בדבר אי-ייצוג המשיב, את עמדתה בנוגע לבקשת המדינה לדיון נוסף. לעמדת הסניגוריה, אין מקום לדיון נוסף בפסק הדין מושא הבקשה. הסניגוריה סברה שפסק הדין מושא הבקשה מבטא הלכה "נכונה, ראויה ומוצדקת". לטענתה, אף אם יש בהלכה זו משום סטייה מההלכה שנקבעה בעניין מאיר, עדיין אין הצדקה עניינית מיוחדת לקיום דיון נוסף.

15. בקשת הדיון הנוסף של המשיב נגעה בעיקרה, ככל שהיא נגעה, לכך שבית המשפט בחר שלא לדון בשאלת

אשמת המשיב לגופה. לטענתו, בית המשפט חרג מסמכותו עת שבחר שלא לדון בסוגיה העקרונית שהעמידו הצדדים לפתחו - האם שיטת פיתום האווזים בה נקט המשיב חוקית.

הכרעה

16. דין שתי הבקשות לדיון נוסף להידחות.

17. הטעמים לקיום דיון נוסף פורטו בסעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984:

"...אם ההלכה שנפסקה בבית המשפט העליון עומדת בסתירה להלכה קודמת של בית המשפט העליון, או שמפאת חשיבותה, קשיותה או חידושה של הלכה שנפסקה בעניין, יש, לדעתם, מקום לדיון נוסף" (ההדגשות הוספו - מ.נ.).

אכן, בפסק-הדין נקבעה הלכה חדשה הסותרת הלכה קודמת. עם זאת, וכידוע, לא כל חידוש הלכתי מקים עילה לקיומו של דיון נוסף (ראו, למשל, דנ"א 4011/04 עיריית ירושלים נ' עיזבון המנוח מיכאל אטינגר ז"ל, פ"ד נט(4) 8 (2004)). כפי שמורה גם לשון הסעיף, יש לבדוק אם "יש מקום לדיון נוסף", דהיינו אם יש הצדקה עניינית לחזור ולהביא את העניין שוב במותב חמישה או יותר. הצדקה כזאת יכול שתקום אם משקלם של הטעמים המפורטים בסעיף, כפי שהם עולים מתוך הסוגיה העומדת לדיון, הוא כבד ביותר, או שהנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן במיוחד (השוו לדנ"ג"ץ 5019/13 בית הדין השרעי לערעורים בירושלים נ' פלונית, פסקה 7 (14.8.2013), והאסמכתאות שם; דנ"א 4813/04 מקדונלד נ' אלוניאל בע"מ, פסקה 15 (29.11.2004); דנ"מ 6101/08 פז חברת נפט בע"מ נ' ועדת ערר מחוז המרכז, פסקה 11 (16.3.2009)).

18. בענייננו, איני סבורה כי קיימת הצדקה עניינית לקיומו של דיון נוסף. ההשלכות הרחביות העתידיות של המקרה, משפטיות ומעשיות כאחד, מצומצמות יחסית ומוגבלות למקרים מועטים (השוו לדנ"א 6149/12 Dexia Credit Local נ' שפירא (3.1.2013)) (להלן: עניין דקסיה). מדובר בשינוי סמנטי בעיקרו, פילוסופי כמעט, של אופן סיווג נאשם החוסה תחת סייג אי שפיות הדעת. בצדק תיארה זאת המדינה כעניין של "שפה משפטית" (פסקה 68 לבקשת המדינה). דברים ברוח דומה נאמרו גם על ההלכה שנקבעה בעניין מאיר במאמר מפי השופט י' בזק:

גלוי לעין כי פסק הדין [בעניין מאיר] איננו עוסק בפועל בנושא שיש לו השלכות מעשיות כלשהן... הנושא שהועלה לדיון בתיק זה היה במישור הסמנטי - פילוסופי - משפטי עם השלכות על נוסח פסק הדין. האם ראוי המשיב לפסק דין של זיכוי או שמא לפסק דין 'מיוחד'?" (יעקב בזק, "אשם - אבל אינו אשם..", (בעקבות ע"פ 2947/00 מאיר נ' מ"י) הפרקליט מז(א) 212, 221 (תשס"ד-תשס"ה)) (להלן: בזק).

(ההדגשה הוספה - מ.נ.)

קיום דיון נוסף בסוגיה שהשפעותיה העתידיות מוגבלות איננו מהווה ניצול יעיל של המשאב השיפוטי, משאב אשר השימוש בו חייב להיעשות ביעילות ולטובת כלל הציבור (עניין דקסיה, פסקה 13)

וידגש - אין בכוונתי לטעון, כי עבור נאשם הסובל מאי-שפיות אין חשיבות לנושא שבעניינו. אין להמעיט מהסטיגמה הנלוות להליך הפלילי ובחשיבות הקיימת עבור נאשם בסיווגו כ"זכאי". אולם, מבחינה מעשית אין לכך נפקות משמעותית, ודאי עבור המשיב בעניין זה, אשר ממילא זוכה מחמת הספק מביצוע המעשה עצמו וממילא לא נתבע בעניינו צו אשפוז. כפי שאמרתי במקום אחר, "הלכה פסוקה וידועה היא כי הליך הדיון הנוסף לאנועדלמתן פתרון לשאלות תיאורטיות שהכרעה בהן לא תשפיע על זכויות בעליהן" (דנ"פ 1668/13 ארביב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 להחלטתי (6.6.2013); וראו גם דברי הנשיא ש' אגרנט בד"נ 8/58 ריבלין נ' ווליס, פ"ד יב 794, 789 (1958) ודברי המשנה לנשיא מ' חשין בדנ"פ 2001/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (3.8.2005)).

19. פסק הדין מושא הבקשה התייחס אף הוא להשלכות המעשיות של קביעתו. כך, למשל, בכל הנוגע לרישום הפלילי קבע בית המשפט כי אין מניעה להמשיך ולציין, כפי שנהוג כיום במקרים אלה, כי הנאשם זוכה מחפת אי-שפיות (סעיף 2(3) לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים, התשמ"א-1981). השלכה נוספת אליה התייחס פסק הדין היא האם רשאי הנאשם לבקש את בירור האשמה לגופה, בדומה להוראות סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי, אף שכבר נקבע שהוא זכאי. לשאלה זו עשויה להיות נפקות מעשית בפרט לאור תיקון מס' 8 לחוק טיפול בחולי נפש. אולם, בית המשפט בחר להשאיר את הנושא בצריך עיון. בנושא זה קיימת הלכה פסוקה כי ככלל, "דיון נוסף ינתן רק בהלכה שנפסקה. מקום שבו בית המשפט לא דן בשאלה שמעלים העותרים, הרי שלא נפסקה בה הלכה ואין מניעה להעלותה בעתיד" (דנ"א 8184/13 דבאח נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (8.5.2014)). לפיכך, ככל שיתעוררו בעתיד מקרים אחרים שיצריכו דיון בנושא, ניתן יהיה להביאם בפני בית המשפט לשם הכרעה.

בית המשפט אף הבהיר כי אין בקביעתו כדי להביא לשינוי המצב הקיים בכל הנוגע ליתר הוראות סעיף 34 לחוק העונשין או סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי. הוא הדגיש, כי יש להמשיך ולהקפיד על מילוי הוראות אלה "הן בהיבטים המהותיים והן בהיבטים של סדרי הדין". נראה, אפוא, כי בית המשפט לא כיוון לקבוע כל חידוש הלכה מלבד הסוגיה הספציפית של אופן סיווגו של נאשם החוסה תחת הסייג הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין כזכאי.

20. המדינה לא הציגה בבקשתה השלכות נוספות העשויות לנבוע מפסק הדין. בעיקר היא התמקדה בטענה כי ההלכה שנקבעה בעניין מאיר עדיפה על זו שבפסק הדין מושא הבקשה. טענה זו כשלעצמה אינה מצדיקה את קיומו של דיון נוסף. מלבד זאת, ההלכה שנקבעה בעניין מאיר לא הייתה חפה מקושי, וזכתה לביקורת מסוימת בספרות. כך, למשל, ציין לגביה פרופ' פלר בראיון עמו, שפורסם ב"עלי משפט" כרך ג' (2):

"... בפסק-הדין [בעניין מאיר] קבעה השופטת שמעמד הזיכוי של חולי הנפש הינו מעמד ביניים של "לא אשם אך גם לא זכאי". ואני תוהה: מה המהות של אותו מעמד ביניים? חולה נפש, בהגדרתו, הוא אדם שאינו מסוגל להבין את המשמעות המעשית או הערכית של האירוע המיוחס לו, ובאדם שכזה, בשל הפגם המנטלי הטמון בו, כלל לא יכולה להתקיים המודעות הדרושה לשם הרשעה בעבירה פלילית. ואם אין מתקיימים בו כל יסודות העבירה - הרי שהתוצאה חייבת להיות בדיוק כמו אצל כל אדם אחר, שלא התקיימו בו כל יסודות העבירה - זיכוי, ולא שום מעמד ביניים אחר". (עמ' 363).

דברים דומים נאמרו גם על-ידי השופט בזק במאמרו (בזק, עמודים 216-219; ראו גם ת"פ (ב"ש) 2901/03 מדינת

ישראל - משטרת ישראל נ' אברג'יל (18.1.2005).

21. לסיכום, סבורני כי המקרה דנא אינו "משתייך לאותם מקרים חריגים-שבחריגים, נדירים-שבנדירים, שבהם יקוים דיון נוסף" (דנ"פ 11414/05 רזנשטיין נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 14 (31.1.2006)). בהקשר זה, יש גם לתת משקל מסוים לכך שפסק הדין ניתן פה אחד (דנ"א 2393/12 מדינת ישראל נ' מולהי פסקה 9 (22.4.2012)), כאשר השופטים נ' הנדל ו-צ' זילברטל התייחסו שניהם מפורשות לסוגיה זו.

22. באותו אופן יש לדחות את בקשת המשיב. המשיב ניסה לשוות לטענותיו אופי עקרוני. ואולם, למעשה מדובר בטענות ערעוריות במהותן, המכוונות כנגד מסקנתו של בית המשפט, שלפיה אין להיעתר לבקשה המשותפת של באי כוח הצדדים לערוך בירור בדבר אשמת המשיב לגופו של עניין. טענות אלה אינן מצדיקות דיון נוסף. כידוע, הליך של דיון נוסף אינו יכול לשמש לערעור נוסף (ראו והשוו: דנ"פ 4377/14 מונטיאן נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (23.6.2014)).

23. סוף דבר: הבקשות לדיון נוסף נדחות.

ניתנה היום, י"ח בתמוז התשע"ה (5.7.2015).

ה נ ש י א ה